

HẠT ĐẬU BÂY GIỜ

Mặc dù Duy đã làm một thiên “Đoàn Viên Ký Sự” bằng ảnh thật là sinh động, những câu chuyện chung quanh buổi gặp gỡ tháng Năm vừa rồi, nhất là những tình tiết chung quanh nhà hàng Đoàn Viên và “hạt-đậu-nghĩa-tình” vẫn cứ thôi thúc tôi phải viết thêm những cảm nghĩ của mình.

Đoàn Viên là một nhà hàng không mấy sang trọng nằm trên đường Huyền Trân Công Chúa, nổi tiếng nhờ có hàng cây cổ thụ già và lớn nhất Sài-gòn. Con đường này trước đây, thời còn chiến tranh, chỉ giành cho xe quân sự đặc biệt chạy ra vào Dinh Độc Lập. Sau này được đưa ra sử dụng dân sự, nổi đường Nguyễn Thị Minh Khai với khu vực chợ Bến Thành. Giờ thì nhờ sự xuất hiện của nhiều shop bán dụng cụ thể dục thể thao, ăn theo các hoạt động trong Câu Lạc Bộ Lao Động nên con đường trở nên tấp nập hơn nhiều.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên của các TQT tháng Chín năm ngoái cũng tổ chức ở nhà hàng này. Có điều lần đó mọi người tụ tập trong phòng máy lạnh, trên tường có gắn khẩu hiệu, có mi-cờ-rô, có phân giới thiệu từng nhóm học sinh cũ theo từng lớp nên không khí mang đầy vẻ nghi thức, trịnh trọng.

Lần này thì khác, cùng với Duy & Mân, hai “trụ” khét tiếng trong “chợ Tám” của dân cư mạng “TQT quốc tế”, mọi người quây quần bên một chiếc bàn dài đặt ngay trong khu ăn uống chính của nhà hàng mà vừa bước vào mùi mỡ bò, mùi thức ăn, đã sực ngay vào mũi. Chẳng là nhà hàng này có bán thêm món Phở Bò phục vụ ăn sáng cho dân chơi thể thao bên câu lạc bộ nên mùi phở bò mới ngậy lên ám cả vào người. Đến tận bây giờ tôi cứ ân hận mãi vì việc thiếu cẩn trọng trong việc đặt chỗ cho một buổi gặp gỡ ám đầy mùi “tái-nạm-gân-gầu” như thế. Cũng may, với khung cảnh bình thường không khẩu hiệu, không mi-cờ-rô, không giới thiệu bài bản, mọi người, từng nhóm, từng nhóm một có mặt là bá vai bá cổ, là gọi tên, là cùng ly nhau chuyện trò râm ran ngay.

“Trước không quen thì bây giờ quen”, Duy vừa trả lời “phỏng vấn” của các bạn vừa cười hề hề nói. Lúc trước Duy chỉ học hết lớp 11 ở TQT rồi chuyển qua Trung Vương nên chuyện về thời học sinh TQT chẳng mấy chốc đã lẫn lộn sang chuyện Võ Trường Toản hoặc Trần Văn Ôn. Đây thật sự là điều lý thú vì có những mối quan hệ có từ tấm bé, mấy đứa bạn la cà, thân thiết từ thuở mới bước chân vào cửa học đường, rồi băng đi, gần nửa đời người mới gặp lại nhau mà kỷ niệm nhắc lại chỉ như mới hôm qua. Chuyện tắm sông Thị Nghè bên hông Sở Thú, chuyện đá banh đoạt giải nhất toàn trường, chuyện này chuyện nọ, được nhắc lại từng chi tiết, chi tiết đến bất ngờ.

Mân có vẻ trầm lặng hơn hẳn mọi ngày. Có phải vì hôm đó Mân phải đáp chuyến bay đêm trở về với đời thường, với bao công việc bộn bề đang chờ đợi? Vì Mân mãi suy nghĩ những kỷ niệm xưa đang rủ nhau trở về qua bao lời kể của đám bạn? Hay vì Mân quá buồn ngủ sau khi thay mặt “phe húi cua” trao tận tay nữ sĩ Thùy Hương, nhà thơ đã làm nức lòng bao chàng trai TQT, không phải chỉ “nửa hạt đậu” mà cả một gói đậu đầy ắp chân tình. Thùy Hương ơi, “trễ nhưng không muộn” phải không? Thùy Hương có đang ấp ủ vần thơ tuổi học trò nào nữa không? Mau mau gửi cho webmaster để phe húi cua này biết được những chuyện thiếu sót, khờ dại thời học sinh để còn có dịp bù đắp...

Còn nữa. Phương “râu” với chất lém lỉnh thường ngày đã chứng tỏ tài ba của mình khi vờ cho được ba tí cô nương Tù Hòa, Thùy Hương, Thái Lam cạ chung “ông già đi bộ”. Cũng nhờ vậy mọi người mới biết tài ăn nói của Tù Hòa đó. Rồi Hoàn Sa, Thạch, Vinh, Vũ, Hùng “Búp Bê”...không ai có thể từ chối chung rượu Phương mời.

Mong thường xuyên có dịp gặp lại, ngày một đông hơn, đủ hơn các TQT....

Lê Đào Lộc
Sài-gòn Tháng 6/2009